

MIT MOND A MAGYAR NÉP ?

Írta: HORVÁTH BÉLA

Mostanában igazolnom kell hazámban, hogy magyar vagyok, gyűjtöm hát a keresztleveleket, megyek haza Szent-Király-Szabadjára és Kis-dörgicsáre. Nekem ugyanis nincs állampolgársági bizonyítványom, mint a jövevény telepések fiainak, akik egyre vakmerőbben morognak rám s már-már ők merészelik kétségbe vonni állampolgársági jogaimat, holott a plundrát alig hogy levetették. S nincs is okom rettegni attól, hogy a matrikulákban kutatva valami furcsa adatot találnának rólam.

Nagyapám és dédapám keresztleveleibe pillantok s szívem egészen elszorul. „Az apa neve, vallása és foglalkozása” — ezt a rovatot összevonta a pap s így töltötte ki a sort, egybe írva: „*Horváth József római katolikus, kanász.*” Ez volt ő, egy dunántúli pásztor, a püspök úr kanásza. S emlékezem szegény dédapámra is: haját még fonva viselte. Bölcs és hallgatag ember volt ő, csodálandó apó, mint a mesebeli Vejnemőjnen, A Gulya-dombon hajtottam vele a barmokat, a püspök barmait. Igen öreg volt már s én mezít-

láb mentem utána, mint a szegény magyar pásztorok szegény gyermeke.

Tíz év múlva, mint párisi lakos, az Ambassadeur-ben ültem G. K. Chestertonnal, tíz év múlva legdicsőbb költő-társaim között hangosan hirdettem néma nemzetemet. Mi volt ez a tíz év, majd elmondom józanabb időkben. Most csak annyit mondhatok, hogy égő nyomoromban és lankadatlan munkámban e tíz esztendő alatt éppen azokkal kellett a legkeményebben küzdenem az életemért, akik most bizonyítványt kérnek tőlem a magyarságomról. Minden eszközt megragadtak, hogy visszalökjenek a némaságba, egy évezrede hallgató és szenvedő szegény őseim sorába. Bizonyítványaimat keresve most is mindenütt rájuk bukkanok, a szerencsés tolakodókra s az elődeimet sanyargató Bach-huszárok nem egy ivadékára.

Sohase beszélnek én származásomról, ha ez a pedigrés világ nem kényszerítene rá. De példát kell mutatnom a magam dolgán, példát kell mutatnom a néma magyar népről, melynek nevében nagyon sokan beszélnek manapság.

De mit tudnak minderről a hallgatag dunántúli pásztorok, mit tud a szegény magyar nép ezekről a sürgölődő lovagokról, akik tanácsokat és világnézeteket akarnak osztogatni nekünk, holott nekünk nincs szükségünk „világnézetre”; mi hűséges keresztények és dolgozó magyarok akarunk lenni, mint őseink. „Világnézet” — ez a szó is abból a kelléktárból való, mely a magyar bölcsességnek mindörökre idegen. E kelléktárba

gyűjtött szavakat nem is lehet magyarra fordítani, csak nyelvtani erőszakkal. Ezeket a távoli eszméket, ezeket az új szavakat kínálják nekünk, holott nem kell ez nekünk. A magyarság keresztény közösségét nem kell megtoldani semmiféle új „közösségi” eszmével. Mi közösségben éltünk a magyar birodalomban már akkor is, amikor Európa számos népének még állami léte sem volt, hanem csak törzsekben éltek, „vadon és törvénytelenül” (mint Petrarca írta), alkotmány és állami szervezet híján.

Hát kik beszélnek itt a mi nevünkben, kik beszélnek itt az én hallgatag és bölcs őseim nevében? Én tudom, hol van ez a nép, micsoda ezeréves bánatban, micsoda mélységben és magányban. Ez a néma nép olykor mégis elküldi fiait a kerek világba s leküzdenek e fiak minden ellenkezést. Kiszabadulnak a mélységből s ők szólalnak meg a néma nemzetért, a hallgatag és türelmes apákért, a magyar örökkévalóságba írva intelmeiket. Ők a nép küldöttei, valóban ők szólnak a nép nevében s hasztalanul forgolódnak a hatalom vadászai, a szent és örök Magyarország fiai minden korokon meglátják a rettenetes bestiát, melyről Zrínyink is szólott s felkiáltanak a néma magyar nép lelkéből: *Ihol a veszedelem, hallj meg engem, élő magyar!*

Beszélnem és kiáltanom kell hát a veszélyes időben. Mint kétségtelen magyar utódnak és keresztény költőnek legalább is van annyi jogom erre, mint a hangos eszme-ügynököknek és méráni kalózoknak.

Vegyék tudomásul mindazok, akik az én népem nevében beszélnek, hogy mi már elviseltük az évszázadokat, elviseltük tíz évszázad igen sok illetéktelen és hívatlan lovagját, de mindenkor a mi szavunk szerint kerekedett a jövőendő. A mi népünk hallgat a mélyben, nem nyüzsög a piacon, nem kedveli a felvonulásokat, nem zshivajog, de talán éppen ezért írthatatlan. Jusson eszükbe, hogy ezer esztendő alatt három-négy nagyhatalom áradata pusztult el ennek a kis népnek az ellenállásán; ha kellett: türelmén, ha kellett: vitézségén. Már nem egy haderőt fojtottak a mi őseink a Fertő mocsaraiba s Nádorfehérvár, Eszék, Kőszeg örök emlékezet legyen mindenkinek, hogy miként takarodtak innen vissza, véres fejjel, a nagy hódításra készülő hadak. A Duna völgyében minden nép hozzánk igazodott, minket nem tudott asszimilálni egyetlen nép sem, de — boldogulva és virulva szabadságban — a mi előkelőségünket követték mindenek, a mi állami szervezetünkben. S ha némely vendégeink és telepeseink étvágya nagyon is megnövekedett s már-már koporsóba is zártak volna minket s úgy látszott, hogy az utolsó szögeket verik a koporsó fedelébe, mindenkor jött egy vaskesztyűs nemzedék, mely félrelökte az alattomos gyilkosokat és Magyarország, a magyar birodalom igézete és parancsolata — elsőszülöttségi jogunknál fogva — még ragyogóbb és erősebb lett a Duna völgyében, mint valaha.

Lassan hát a testtel, ti sürgölődő eszme-osztogatók! Minket nem lehet nép-csoportokra osz-

tani, a magyar nép oszthatatlan egésze mit sem tud rólatok és sohasem fogja követni a ti zavaros eszméiteket. Magyarságot és kereszténységet, nyugalmat és bölcsességet nem tőletek tanul ám, hanem csak az évezrede lelkébe fogadott, a Szent Király által lelkébe osztott kereszténységnek, szabadságnak és emberségnek engedelmeskedik.

Tiltakozunk hát nemzetünk atomizálása ellen, tiltakozunk magyarságunk megfosztása ellen, tiltakozunk a népcsoportok kreálása ellen. A magyar népet nem szédíti meg a jelszavak hadjárata; produkálhatnak neki és „érdekében” különböző törvényeket, a magyar nép életalakító ereje, államalkotó készsége bármily kilengést is a maga lelkének örök törvénye szerint helyez egyensúlyba. A pásztor magyar nép, az emberséges, keresztény magyar nép Isten lelkes gyermekeire sohasem fogja alkalmazni a „telivér” és „félvér” nevezetet, csak a lovakra. Az állattan e kifejezéseit a magyar nép mindenkor meghagyja azoknak, akik inkább az alsóbbrendű élet, a biológiai tenyészet iránt éreznek vonzalmat, mint az Istentől teremtett léleknek Istenhez igyekvő tisztasága iránt.

Nem túrjuk, hogy népcsoportok játék- vagy küzdő-terévé süllyesszék Szent István birodalmát. Mi tudjuk, hogy kik magyarok s kik nem, mi tudjuk, hogy kik a mi eredendő ellenségeink s kik a mi természetes barátaink. A pápától kapott Szent Koronánk tudja, hogy ki magyar s ki nem. Ilyen kérdésre ezentúl is csak a magyar nép s a Szent Korona válaszol majd, nem pedig a má-

sutt alkalmas, de nekünk semmiképpen sem kellő törzsi eszmék. Magyar az, aki magyarnak vallja magát s tettei bebizonyítják. S a tettek bírálatát tessék csak ránk bízni, magyarokra, mink illetékesebbek vagyunk etekintetben, mint azok, akiknek magyarsága — éppen a tulajdon elméleteik ezerint — módfelett kétséges. A magyarság nem vér dolga, hanem a szellemé. A keresztény magyarság téphetetlenül őrzi a kereszténység legnagyobb, legfelszabadítóbb oktatását, melyet az Egyház így foglalt tételbe: *Anima forma corporis*. A lélek alakítja a testet s nekünk hiába harsognak „vérközösségről”, még hozzá éppen azok, akik vénségben igazán messze vannak tőlünk; mi jobban tudjuk, hogy mik a magyarság kellékei.

Ezt hirdetem hát a mi nevünkben népcsoportként elkülönítetteknek, a magyarság, a mélyben hallgató bölcs és józan magyar nép sohasem fogja megtagadni azoknak a magyarságát, akik velünk küzdöttek és dolgoztak ennek a hazának fölemelésén és megtartásán.

A magyar nép még nem szólt a „korszellem” dolgában, de hallgatása és türelme szabadságszeretete és józan bölcsessége, bátorsága és ártatlan kereszténysége most is felemészti majd a kárhuzatos tanokat. Ezt a népet, a szent Magyarországot titokzatos és örök kapcsok fűzik a római egyházhoz, a Szent Korona által. Ez a nép, az én népem, megmentette Európa kereszténységét nem is egyszer és most is megmenti a keresztény szabadságot még akkor is, ha némelyek éppen a kereszténység nevében szeretnék eltörölni. Szent

László királyunk, a keresztény hősök és lovagok példaképe, a magyar gyalogság védőszentje, megtiltotta az átvonulást egy-két hamis kereszteshadnak a mi hazánkon, mert a szent király jól tudta, hogy ezek a hadak csak nevükben viselik a „keresztes” jelzöt, egyébként csak dúltak és fosztogattak. Így mink is tudjuk, hogy a kereszténységet manap is nagyon szívesen ostromolják keresztény jelmezben. De mi őrizni fogjuk mélyen, hallgatagon és türelmesen s ha kell: hevesen és igen szívósan a kereszténység, magyarság és emberség megszentelt örökségét. A mi keresztény hűségünkön és irthatatlan magyarságunkon már nem egy téveszme dúlása s nem egy nagyhatalmi téboly őrjöngése tört meg.

Mi a keresztény világot megajándékoztuk már egy harangszóval, a harangok déli szavával, mely Hunyadink emlékére zendül meg az egész világon minden délben a pogány felett aratott győzelem emlékére. A magyar nép ma is elég erős és készséges arra, hogy még egy harangszót zendítsen föl a keresztény világnak, híven védelmezze a Duna áldott völgyében a keresztény szabadságot.

Ez a magyar nép beszéde, ez egy keresztény magyar költő szava. Jöhetnek-mehetnek a bódu-lat futárai, jöhetnek-mehetnek az idényenként hathavonként szaporodó licitálások, a magyarság ezentúl is tisztán megőrzi és bölcsen érvényesíti szent hagyományait és sohasem engedi fölosztani a nemzet oszthatatlan testét. Ezt üzenem. S dicsekedhetem azzal, hogy a költők üzenete eddig

is állandóbbnak és érvényesebbnek bizonyult a magyar történelemben, mint a régen elfeledett mandátum-vadászok csörtetése.

Mi, magyarok, mindenkor magyarként fogunk bánni és érintkezni az érdemtelenül üldözöttekkel, csak maradjanak ők is hű magyarok a szenvedésben és a megaláztatásban is. Vegyenek példát tőlünk. Nekünk itt a szomorúságban már ezeréves gyakorlatunk van. Gondolják meg, hogy a mi munkánk lesz az, hogy itt senki magyarságát, a mienket se, elvitatni semmi körülmények között ne engedjük és kipróbált magyarságunkat megtartsuk egy higgadtabb világnak, mely — legyünk nyugodtak — nincs is oly messze. S bizonyára hamarosan meg is jön, csak ne kételkedjünk benne és csak munkálkodjunk érte, lankadatlanul.